



Arrest

nr. 277 115 van 6 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 februari 2019, dient op 19 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 februari 2020 kent de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoekster de vluchtelingenstatus toe gezien het geloofwaardig wordt geacht dat zij als Eritrees staatsburger Eritrea illegaal heeft verlaten en om die reden vervolging riskeert bij terugkeer.

1.3. Uit informatie van de Italiaanse asielinstanties blijkt dat zowel verzoekster als haar vijf minderjarige kinderen een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Italië en dat zij er in bezit werden gesteld van een geldige verblijfstitel. Verzoekster wordt vervolgens op 13 april 2021 uitgenodigd op het

Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde de geldigheid van haar beschermingsstatus te onderzoeken.

1.3. Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 28 december 2021 aangetekend werd verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, Tigrinya van etnische origine, afkomstig uit Saleda, zoba Debub, Eritrea. U bent sedert 2001 gehuwd met A.G.T. (O.V. X) en heeft met hem zeven kinderen. U bent ongeschoold.

Op 10 mei 2010 ontvluchtte u met uw echtgenoot en de vier kinderen die jullie op dat moment samen hadden, Eritrea nadat uw echtgenoot uit het Eritrees leger was gedeserteerd. Eens in Ethiopië werden jullie ondergebracht in het vluchtelingenkamp Mai Ayni, waar jullie tot 2018 verbleven. Omdat uw zoon A. en u zelf gezondheidsproblemen hadden, regelde ene Dr. A. jullie hervestiging vanuit Ethiopië naar Italië.

Op 27 februari 2018 reisden jullie van Ethiopië naar Italië, met een legale reistitel voor Italië. In Italië ontvingen jullie een verblijfstitel voor één jaar, om medische redenen. Jullie verbleven in Cossato in een opvangfaciliteit van Caritas. Na een jaar werden jullie echter uit jullie opvangstructuur gezet. Jullie kregen geen nieuwe huisvesting. U heeft daarbij problemen met uw baarmoeder maar uw kinderen en u kregen in Italië geen medische zorg. Het werd de kinderen in Italië ook niet toegestaan om naar school te gaan. Omdat uw zoon S. in Italië niet werd toegelaten tot onderwijs liep hij van jullie weg en trok hij alleen naar Nederland. U zelf verliet op 18 februari 2019 Italië en verzocht op 19 februari 2019 om asiel in België, nadat uw echtgenoot dat eerder zelf ook al had gedaan. Uw zoon S. heeft zich later vanuit Nederland bij jullie gevoegd.

Op 12 april 2019 bent u in België bevallen van een zesde zoon genaamd M..

Recent heeft uw zoon S. het gezin weer verlaten om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan.

Op 21 februari 2020 kende het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe gezien het geloofwaardig werd geacht dat u als Eritrees staatsburger Eritrea illegaal had verlaten en om die reden vervolging riskeert in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit informatie die het CGVS van de Italiaanse asielinstanties heeft verkregen (briefwisseling dd. 17.11.2020) blijkt echter dat Italië u en de vijf minderjarige kinderen die u op dat moment had, internationale bescherming heeft verleend. Een overeenkomstige verblijfstitel werd u daarbij overhandigd door de politie van Biella.

U werd uitgenodigd op het CGVS op 13 april 2021 om de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. Tijdens dit persoonlijk onderhoud herhaalde u dat u nooit een asielstatus heeft verkregen in Italië. U sprak voorts van moeilijkheden bij de toegang tot huisvesting, medische zorg en onderwijs voor uw kinderen voor wat betreft uw bestaanssituatie in Italië.

B. Motivering

U kreeg op 24 februari 2020 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt immers dat er u door de Italiaanse bevoegde instanties internationale bescherming is verleend en dat u dienovereenkomstig een verblijfstitel is toegekend met een geldigheid van meerdere jaren (document geldig tot 10.07.2023).

Nochtans verklaarde u in het kader van uw asielverzoek in België duidelijk zowel ten aanzien van de DVZ als ten aanzien van het CGVS dat u in Italië slechts gedurende één jaar legaal verblijf was toegekend, en dit om medische redenen, en dat u sedertdien in illegaliteit heeft geleefd in Italië (DVZ verklaring 26.07.2019, rubriek 31; CGVS dd.12.02.2020, p. 7). U ontkende daarbij expliciet ooit asiel te hebben gevraagd in Italië (DVZ verklaring dd.26.07.2019, toegevoegde verklaring p. 9; CGVS dd.12.02.2020, p. 7) en gaf aan niet in het bezit te zijn van een verblijfstitel voor België of enige andere lidstaat van de Europese Unie (DVZ verklaring dd.26.07.2019, rubriek 26). U werd met deze discrepantie tussen uw verklaringen en de aangeleverde informatie geconfronteerd (CGVS dd.13.04.2021, p.8-9). U repliceerde dat u niet op de hoogte was van enige asielstatus in Italië. U hield het wel voor mogelijk dat u zonder het zelf te weten dergelijke status had verkregen. Zo legde u uit dat u naar de bureaus van uw assistentes bent geweest en er documenten heeft ondertekend, mogelijk hadden die documenten te maken met de toekenning van een status (CGVS dd.13.04.2021, p.7). Deze poging tot verklaring voldoet alvast niet: uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat dit bezoek aan uw assistentes om documenten te ondertekenen, dateert van nadat uw echtgenoot Italië verlaten had om naar België te komen. Uw echtgenoot heeft Italië luidens zijn eigen verklaringen verlaten op 07.11.2018 (CGVS man dd.21.09.2020, p.7). De u toegekende vluchtelingenstatus dateert echter al van juli 2018 (gezien de u toegekende verblijfstitel (voor 5 jaar) als internationaal beschermde geldig is tot 10.07.2023). Het kan niet worden aangenomen dat, als u al ooit documenten zou hebben ontvangen die zonder dat u hiervan weet had betrekking hadden op een u toegekende asielstatus, u van dit feit niet op de hoogte zou zijn gesteld door de diverse overheidsvertegenwoordigers waarmee u in contact stond. Uit uw verklaringen blijkt daarbij duidelijk dat u daadwerkelijk in regelmatig contact stond met diverse overheidsmedewerkers. Zo waren er assistenten die op wekelijkse basis boodschappen deden voor jullie, u moest daarbij telkens een document aftekenen voor ontvangst van de boodschappen (CGVS dd.13.04.2021, p.7, 15). Verder vermeldde u een sociaal assistente die u de enige verblijfskaart die u beweerde te hebben gehad, had bezorgd (CGVS dd.13.04.2021, p.6). Ook verklaarde u dat u – in de periode nadat uw echtgenoot Italië had verlaten – diverse bureaus had bezocht om documenten trachten te verkrijgen (CGVS dd.13.04.2021, p.7).

Gegeven deze informaties moet stellig worden aangenomen dat u door de Italiaanse instanties wel degelijk op de hoogte bent gebracht van de u toegekende internationale bescherming. Bijgevolg moet ook worden vastgesteld dat u de Belgische asieldiensten bewust heeft trachten te misleiden voor wat betreft het bestaan van een beschermende status in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten (Eritrees identiteitsbewijs, doopcertificaten voor drie van uw kinderen, registratiebewijs vluchtelingenkamp Mai-Aini, Ethiopië) zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Deze documenten bewijzen uw Eritrees staatsburgerschap en het gegeven dat u met uw gezin heeft verbleven in een Ethiopisch vluchtelingenkamp. De stukken bevatten echter geen informatie aangaande uw poging om de u toegekende internationale bescherming in Italië verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de u toegekende asielstatus in Italië – met bijbehorende identiteitsbewijzen en reistitels – zij gewezen op het eveneens bedrieglijk karakter van uw verklaringen aangaande de modaliteiten van uw reis van Italië naar België. Met name werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over deze reisverplaatsing. Zo had u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring dd.26.07.2019, rubriek 31) verklaard dat u per trein van Italië naar Frankrijk was gereisd, waarna u per auto was verder gereisd van Frankrijk naar België. Deze hele verplaatsing geschiedde op één en dezelfde datum, in casu 18.02.2019. In uw persoonlijk onderhoud dd.13.04.2021 met het CGVS (CGVS dd.13.04.2021, p. 9) verklaarde u echter initieel dat u per trein was gereisd van Italië helemaal tot in België. U herhaalde dat u tot in België met de trein was gereisd en voegde toe dat zodra u in België uit de trein was gestapt, u zich onmiddellijk begaf naar het Rode Kruis in Brussel. Gezien deze verklaring strijdig is met uw verklaring op de DVZ, werd u hierna gevraagd of u tussen Italië en België ooit per auto heeft gereisd. Ineens verklaarde u dat u vanuit uw Italiaanse verblijfplaats Cossato per auto was gereisd tot in Frankrijk, waarmee u bijgevolg al een derde versie gaf van uw verplaatsing tussen Italië en België (CVS dd.13.04.2021, p. 10). Onmiddellijk hierna heriep u deze laatste versie en keerde u terug naar de versie dat u de hele verplaatsing van Italië tot in België per trein had gedaan. U expliciteerde daarbij dat u onderweg tussen Italië en België nergens een auto had gebruikt voor uw verplaatsing. Hierop volgend geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat u per trein zou gereisd hebben tussen Italië en Frankrijk

en vervolgens per auto tussen Frankrijk en België, bevestigde u ineens dat het in werkelijkheid ook zo was gegaan (CGVS dd.13.04.2021, p.12). Vervolgens hield u het erop dat u zich uw verplaatsing tussen Italië en België niet meer kon herinneren en dat u wel degelijk ergens tussen Italië en België per auto had gereisd maar dat u zich niet meer kon herinneren welk deel van uw reis dat dan wel zou zijn geweest. Uw verklaringen over uw reisweg tussen Italië en België zijn dusdanig volatiel dat alleen al om die reden de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang is. Het CGVS brengt daarbij in herinnering dat luidens uw verklaringen u dit reistracé heeft gemaakt als alleenstaande moeder met drie kleine kinderen onder uw hoede. Gezien een verplaatsing voor dergelijk kwetsbaar reisgezelschap toch enige logistieke planning en organisatie vergt, kan het CGVS geen genoegen nemen met uw verklaring als zou u bij uw verklaringen ten overstaan van het CGVS ongeveer 2 jaar later, niet meer weten of u een deel van uw reis met de auto zou hebben afgelegd, laat staan dat u niet meer weet welk deel van deze reis u per auto zou hebben gedaan. Wat hier ook van zij, de verklaring dat u een deel van uw reis per auto heeft gedaan is hoe dan ook strijdig met uw initiële verklaring op het CGVS als zou u uitsluitend per trein de verplaatsing hebben gemaakt van Italië naar België. De gedane vaststellingen zijn manifest en halen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake onderuit. De vaststellingen zijn ook zwaarwichtig: bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de beweerde clandestiene verplaatsing naar België, moet immers worden aangenomen dat u bij uw verplaatsing van Italië naar België wel degelijk gebruik heeft gemaakt van identiteitsbewijzen en reistitels die geldig zijn binnen de Schengenruimte en moet worden aangenomen dat u dan ook op de hoogte was van, en in het bezit was van u door de bevoegde Italiaanse instanties verleende verblijfstitels. In dit kader is het van belang te wijzen op uw verklaring dat u tijdens uw treinreis wel degelijk een identiteitscontrole heeft gehad van een politiedienst van een u niet nader gekend land: zodra daarbij duidelijk werd dat u helemaal geen documenten had, zoals u in casu beweerde, werd u door deze politiemedewerkers bevolen de trein te verlaten. Kort daarop zouden deze agenten op hun initiële bevel zijn teruggekomen en lieten ze u weer op de trein stappen waarna u uw reis ongemoeid kon verderzetten (CGVS dd.13.04.2021, p. 11). Zeker in het licht van de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, kan niet het minste geloof worden gehecht aan deze onwaarschijnlijke verklaring als zouden politiemedewerkers in het volle besef dat u illegaal onderweg was, het u niettemin hebben toegestaan uw reis ongemoeid verder te zetten. Deze laatste verklaring maakt het alleen maar waarschijnlijker dat u zich wel degelijk met geldige reistitels heeft verplaatst tussen Italië en België.

Duidelijkheidshalve zij erop gewezen dat bovenstaande beslissing tot intrekking van de u in België toegekende asielstatus geenszins impliceert dat u geen nood zou hebben aan internationale bescherming ten aanzien van uw land van herkomst. In casu zij verwezen naar de internationale bescherming die u nog steeds geniet vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Gezien de u in België verleende vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, dient in tweede orde te worden onderzocht of u ten aanzien van Italië motieven kan doen gelden die een terugkeer naar het land waar u internationale bescherming geniet in de weg zou staan.

Dienaangaande zij voorafgaand erop gewezen dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden

dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Zo moet er allereerst op worden gewezen dat u aangaande de door u verklaarde problemen in Italië dusdanig volatiële verklaringen heeft afgelegd dat dient te worden geoordeeld dat u alvast niet aannemelijk maakt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming fundamenteel geschonden zijn in Italië. Zo zij enerzijds gewezen op uw verklaringen ten overstaan van de DVZ (DVZ verklaring dd. 26.07.2019, rubriek 27) dat jullie in Italië geen toegang hadden tot huisvesting of medische zorg, en dat uw kinderen er niet naar school zijn kunnen gaan. Tegenover het CGVS gaf u echter een veel minder problematischere voorstelling van zaken. In het algemeen verklaarde u dat uw grootste probleem in Italië vooral was dat uw man u daar had achtergelaten door met een van uw kinderen het land te verlaten, en dat een andere zoon op eigen houtje was vertrokken (CGVS dd.13.04.2021, p. 14). Verder bevraagd over een eventueel probleem van huisvesting, stelde u dat u in uw verblijfsperiode van een jaar in Italië huisvesting had en gaf u aan niet te weten of u in de toekomst een probleem van huisvesting zou hebben in Italië (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Bevraagd over een eventueel probleem van toegang tot onderwijs voor uw kinderen in Italië, verklaarde u dat uw kinderen in Italië naar school

waren beginnen gaan voordat jullie naar België kwamen (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). U wijzigde echter uw verklaringen ter zake toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen tegenover de DVZ, namelijk dat uw kinderen in Italië niet naar school konden gaan. Ineens stelde u dat uw verklaringen van bij de DVZ klopten, en preciseerde u dat uw kinderen enkel geregistreerd waren om naar school te gaan maar dat ze in werkelijkheid niet naar school konden gaan omdat daarvoor gewacht moest worden op een akkoord van de sociaal assistente en zulk akkoord is nooit gegeven (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Dergelijke poging tot verklaring verklaart echter niet waarom u dan initieel ten overstaan van het CGVS zou verklaren dat uw kinderen wel degelijk naar school zijn beginnen gaan vooraleer jullie naar België zijn overgekomen. Verder bevraagd over een eventueel probleem van toegang tot medische zorg in Italië, verklaarde u initieel zelfs dat men u in Italië had gezegd dat jullie medische hulp konden vragen. Jullie zouden echter nooit naar een ziekenhuis zijn gegaan omdat jullie nooit ziek waren (CGVS dd.13.04.2021, p. 14). U verklaarde voorts zelfs dat u zelf nooit medische problemen heeft gehad (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Slechts na aandringen in de vraagstelling vermeldde u dat u problemen heeft met uw eierstokken en voegt u hieraan ineens toe dat u hiervoor geen medische behandeling heeft gekregen ondanks uw verzoek hiertoe bij uw sociale assistente (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Ook met betrekking tot uw dove zoon A. gaf u aan dat men jullie had beloofd dat men voor hem een afspraak zou regelen maar dat u hierover geen verdere informatie heeft vernomen (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Het moge duidelijk zijn dat uw opeenvolgende verklaringen over toegang tot onderwijs, medische zorg en huisvesting in Italië een dusdanig volatiel karakter hebben dat niet kan worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië fundamenteel geschonden werden of zouden worden.

In het algemeen zij opgemerkt dat waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw ouderschap met zes minderjarige kinderen ten laste doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonbaar dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten

of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij niet op de hoogte was van de haar in Italië toegekende internationale beschermingsstatus en meent dat zij niet getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Zij stelt dat zij in Italië in mensonterende omstandigheden moest overleven. Haar gezin zou geen toegang hebben gehad tot de medische zorgen, slechts een gebrekkige toegang gehad hebben tot huisvesting en haar kinderen zouden geen toegang gehad hebben tot het onderwijs. Het is volgens haar duidelijk dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Italiaanse autoriteiten, er geen bescherming had tegen de algemene situatie van onveiligheid en er geen voldoende materiële steun verkreeg teneinde te kunnen overleven.

Haar kwetsbare situatie dient volgens haar bekeken te worden in het licht van de algemene catastrofale situatie van erkende vluchtelingen in Italië. Een terugkeer naar Italië zou tot gevolg hebben dat zij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die bovendien een significante weerslag kan hebben op haar medische situatie. Zij beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de algemene situatie in Italië verwijst verzoekster naar een rapport van UNCHR *“the concept of first country of asylum (article 26)”* en legt zij uit dat zij in Italië niet kon genieten van financiële hulp en er geen werk vond om te voorzien in haar levensonderhoud. Het loutere gegeven dat een persoon met een internationale beschermingsstatus dakloos is, maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Er is volgens haar geen garantie dat zij huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal krijgen bij een terugkeer naar Italië. Vervolgens meent zij dat verschillende bronnen aankaarten dat de opvang van mensen met internationale bescherming evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing en werkgelegenheid catastrofaal is. Zo verwijst zij naar het AIDA rapport van 2020 waaruit volgens haar blijkt dat er problemen zijn bij de afgifte van een verblijfsvergunning, met name wanneer er geen domicilie is, alsook dat er een lange wachttijd is bij de aanvraag van een verlenging. Vervolgens blijkt volgens verzoekster uit voormeld rapport dat er problemen zijn op het gebied van huisvesting en dat in bepaalde gevallen een minimumverblijfsduur gekoppeld wordt aan de toegang tot sociale bijstand en aan de toegang tot de gezondheidszorg.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken overgemaakt.

4. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

De commissaris-generaal wijst er in eerste instantie op dat na informatie bekomen van de Italiaanse autoriteiten aan het licht is gekomen dat verzoekster reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Italië en er over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is tot 10 juli 2023. In tweede instantie zet de commissaris-generaal de redenen uiteen op basis waarvan besloten wordt dat verzoekster geen motieven kan doen gelden die een terugkeer naar het land waar zij internationale bescherming geniet in de weg zouden staan.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt inderdaad dat verzoekster, op het moment dat de commissaris-generaal haar op 21 februari 2020 de vluchtelingenstatus heeft toegekend, reeds over een internationale beschermingsstatus beschikte in Italië. Uit de briefwisseling van de Dublinunit van Italië van 7 januari 2019, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat verzoekster internationale bescherming geniet in Italië en dat haar verblijfstitel geldig is tot 22 mei 2023 (AD CGVS, blauwe map, landeninformatie, briefwisseling Dublinunit d.d. 7 januari 2019). De vaststelling, dat verzoekster in Italië internationale bescherming werd verleend en er over een geldige verblijfstitel beschikt, wordt door verzoekster niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat zij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Italië zou genieten en evenmin dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Verzoekster komt in het verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij niet op de hoogte was van de beschermingsstatus die de Italiaanse autoriteiten haar hadden toegekend. Zij gaat eraan voorbij dat zij dit reeds had opgeworpen tijdens haar onderhoud bij het CGVS en dat dienaangaande in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt werd gemotiveerd: *“Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt immers dat er u door de Italiaanse bevoegde instanties internationale bescherming is verleend en dat u dienovereenkomstig een verblijfstitel is toegekend met een geldigheid van meerdere jaren (document geldig tot 10.07.2023). Nochtans verklaarde u in het kader van uw asielverzoek in België duidelijk zowel ten aanzien van de DVZ als ten aanzien van het CGVS dat u in Italië slechts gedurende één jaar legaal verblijf was toegekend, en dit om medische redenen, en dat u sedertdien in illegaliteit heeft geleefd in Italië (DVZ verklaring 26.07.2019, rubriek 31; CGVS dd.12.02.2020, p. 7). U ontkende daarbij expliciet ooit asiel te hebben gevraagd in Italië (DVZ verklaring dd.26.07.2019, toegevoegde verklaring p. 9; CGVS dd.12.02.2020, p. 7) en gaf aan niet in het bezit te zijn*

van een verblijfstitel voor België of enige andere lidstaat van de Europese Unie (DVZ verklaring dd.26.07.2019, rubriek 26). U werd met deze discrepantie tussen uw verklaringen en de aangeleverde informatie geconfronteerd (CGVS dd.13.04.2021, p.8-9). U repliceerde dat u niet op de hoogte was van enige asielstatus in Italië. U hield het wel voor mogelijk dat u zonder het zelf te weten dergelijke status had verkregen. Zo legde u uit dat u naar de bureaus van uw assistentes bent geweest en er documenten heeft ondertekend, mogelijk hadden die documenten te maken met de toekenning van een status (CGVS dd.13.04.2021, p.7). Deze poging tot verklaring voldoet alvast niet: uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat dit bezoek aan uw assistentes om documenten te ondertekenen, dateert van nadat uw echtgenoot Italië verlaten had om naar België te komen. Uw echtgenoot heeft Italië luidens zijn eigen verklaringen verlaten op 07.11.2018 (CGVS man dd.21.09.2020, p.7). De u toegekende vluchtelingenstatus dateert echter al van juli 2018 (gezien de u toegekende verblijfstitel (voor 5 jaar) als internationaal beschermde geldig is tot 10.07.2023). Het kan niet worden aangenomen dat, als u al ooit documenten zou hebben ontvangen die zonder dat u hiervan weet had betrekking hadden op een u toegekende asielstatus, u van dit feit niet op de hoogte zou zijn gesteld door de diverse overheidsvertegenwoordigers waarmee u in contact stond. Uit uw verklaringen blijkt daarbij duidelijk dat u daadwerkelijk in regelmatig contact stond met diverse overheidsmedewerkers. Zo waren er assistenten die op wekelijkse basis boodschappen deden voor jullie, u moest daarbij telkens een document aftekenen voor ontvangst van de boodschappen (CGVS dd.13.04.2021, p.7, 15). Verder vermeldde u een sociaal assistente die u de enige verblijfskaart die u beweerde te hebben gehad, had bezorgd (CGVS dd.13.04.2021, p.6). Ook verklaarde u dat u – in de periode nadat uw echtgenoot Italië had verlaten – diverse bureaus had bezocht om documenten trachten te verkrijgen (CGVS dd.13.04.2021, p.7).” Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele dienstige poging om voorgaande motieven te weerleggen. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het geenszins waarschijnlijk is dat verzoekster, ondanks haar verklaringen dat zij regelmatig in contact stond met diverse overheidsmedewerkers en hulp kreeg aangeboden, niet op de hoogte zou zijn geweest van de haar toegekende beschermingsstatus en van het feit dat zij een asielaanvraag zou hebben ingediend. De commissaris-generaal kwam aldus op goede gronden tot de vaststelling dat verzoekster de asielinstanties heeft misleid, wat heeft geleid tot een verkeerde beoordeling van het door haar aangehaalde risico tot vervolging, reden waarom haar vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Nu vaststaat dat verzoekster een internationale beschermingsstatus heeft in Italië, komt het aan haar toe om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Hierbij dient erop te worden gewezen dat de weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Uit de verklaringen van verzoekster en het betoog in haar verzoekschrift kan worden opgemaakt dat zij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster stelt dat zij en haar gezinsleden in Italië geconfronteerd werden met een gebrekkige toegang tot medische zorg, huisvesting en onderwijs.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die

hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In dit kader merkt de Raad op dat verzoekster in het verzoekschrift weliswaar landeninformatie aanreikt en citerend uit het AIDA rapport van 2020 wenst aan te tonen dat begunstigden van internationale bescherming in Italië geen toegang hebben tot huisvesting, scholing en werkgelegenheid, doch dat dergelijke informatie niet toelaat vast te stellen dat de algemene situatie in Italië wordt gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Uit de informatie die voorligt blijkt niet dat verzoekster zal worden geconfronteerd met een situatie zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zo merkt de Raad nog op dat verzoekster, citerend uit het AIDA rapport, tracht te wijzen op de moeilijkheden voor wat betreft de afgifte verblijfsvergunning, terwijl uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten nochtans blijkt dat zij in bezit is van een verblijfsvergunning, geldig tot 10 juli 2023. Dat verzoekster niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting of medische zorgen kan op geen enkele wijze worden gelezen in de door haar geciteerde passages uit het AIDA rapport.

Dat er geen sprake is van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie voor begunstigden van internationale bescherming, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een vrouw van 39 jaar die vergezeld is van haar echtgenoot, die eveneens over een internationale beschermingsstatus beschikt in Italië. Zij zijn daarnaast vergezeld van hun minderjarige kinderen.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeksters verklaringen afgelegd bij de DVZ niet overeenstemmen met de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De volgende vaststellingen zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad bijgetreden: *“Zo moet er allereerst op worden gewezen dat u aangaande de door u verklaarde problemen in Italië dusdanig volatiele verklaringen heeft afgelegd dat dient te worden geoordeeld dat u alvast niet aannemelijk maakt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming fundamenteel geschonden zijn in Italië. Zo zij enerzijds gewezen op uw verklaringen ten overstaan van de DVZ (DVZ verklaring dd. 26.07.2019, rubriek 27) dat jullie in Italië geen toegang hadden tot huisvesting of medische zorg, en dat uw kinderen er niet naar school zijn kunnen gaan. Tegenover het CGVS gaf u echter een veel minder problematische voorstelling van zaken. In het algemeen verklaarde u dat uw grootste probleem in Italië vooral was dat uw man u daar had achtergelaten door met een van uw kinderen het land te verlaten, en dat een andere zoon op eigen houtje was vertrokken (CGVS dd.13.04.2021, p. 14). Verder bevraagd over een eventueel probleem van huisvesting, stelde u dat u in uw verblijfsperiode van een jaar in Italië huisvesting had en gaf u aan niet te weten of u in de toekomst een probleem van huisvesting zou hebben in Italië (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Bevraagd over een eventueel probleem van toegang tot onderwijs voor uw kinderen in Italië, verklaarde u dat uw kinderen in Italië naar school waren beginnen gaan voordat jullie naar België kwamen (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). U wijzigde echter uw verklaringen ter zake toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen tegenover de DVZ, namelijk dat uw kinderen in Italië niet naar school konden gaan. Ineens stelde u dat uw verklaringen van*

bij de DVZ klopten, en preciseerde u dat uw kinderen enkel geregistreerd waren om naar school te gaan maar dat ze in werkelijkheid niet naar school konden gaan omdat daarvoor gewacht moest worden op een akkoord van de sociaal assistente en zulk akkoord is nooit gegeven (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Dergelijke poging tot verklaring verklaart echter niet waarom u dan initieel ten overstaan van het CGVS zou verklaren dat uw kinderen wel degelijk naar school zijn beginnen gaan vooraleer jullie naar België zijn overgekomen. Verder bevraagd over een eventueel probleem van toegang tot medische zorg in Italië, verklaarde u initieel zelfs dat men u in Italië had gezegd dat jullie medische hulp konden vragen. Jullie zouden echter nooit naar een ziekenhuis zijn gegaan omdat jullie nooit ziek waren (CGVS dd.13.04.2021, p. 14). U verklaarde voorts zelfs dat u zelf nooit medische problemen heeft gehad (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Slechts na aandringen in de vraagstelling vermeldde u dat u problemen heeft met uw eierstokken en voegt u hieraan ineens toe dat u hiervoor geen medische behandeling heeft gekregen ondanks uw verzoek hiertoe bij uw sociale assistente (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Ook met betrekking tot uw dove zoon A. gaf u aan dat men jullie had beloofd dat men voor hem een afspraak zou regelen maar dat u hierover geen verdere informatie heeft vernomen (CGVS dd.13.04.2021, p. 15). Het moge duidelijk zijn dat uw opeenvolgende verklaringen over toegang tot onderwijs, medische zorg en huisvesting in Italië een dusdanig volatiel karakter hebben dat niet kan worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië fundamenteel geschonden werden of zouden worden.

In het algemeen zij opgemerkt dat waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw ouderschap met zes minderjarige kinderen ten laste doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonbaar dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure."

Verzoekster betwist voorgaande motieven niet en beperkt zich tot het uiten van haar mening dat de tegenstrijdigheden slechts details zouden betreffen, wat bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige kritiek. Verzoekster is aldus niet in staat de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad wijst er nog op dat van verzoekster, die internationale bescherming geniet in Italië, verwacht mag worden dat zij zelf de nodige initiatieven neemt om haar

rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee zij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden.

Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Met een loutere verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden toont zij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster concreet aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Gelet op de hogere vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal, ingevolge de valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De intrekking van verzoeksters vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt bevestigd.

7. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de hoger gedane vaststellingen eveneens blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekster de internationale beschermingsstatus werd vereend door de Italiaanse autoriteiten en aldus haar verzoek in België op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen beginselen en bepalingen wordt gelet op voorgaande niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

8. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO